

КИЇВСЬКИЙ МІСЬКИЙ ЦЕНТР СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ

МЕРЕЖА РАЙОННИХ ЦЕНТРІВ СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ І
ЗАКЛАДІВ СОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ МІСТА КИЄВА

МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР «НЕЗАЛЕЖНЕ ЖИТТЯ»

РОЛЬ МІСІЇ І ЦІННОСТЕЙ В СОЦІАЛЬНІЙ РОБОТІ З ЛЮДЬМИ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Роль місії і цінностей в соціальній роботі з людьми з інвалідністю

Місія - це командоутворюючий інструмент, яким свідомо керуються в повсякденній практиці колектив спеціалістів і керівництво центрів.

МІСІЯ НАПРЯМКУ:

підготовка до самостійного життя дітей і молоді з інвалідністю, нормалізація і підвищення якості життєдіяльності сімей, де один або більше членів мають інвалідність.

Підготовка до самостійного життя дітей і молоді з інвалідністю є комплексним процесом, в якому фахівець соціальної служби і реабілітаційного центру є одним з дієвих учасників, чия діяльність регламентується функціональними обов'язками і виражається в професійною зацікавленістю в результатах.

Спеціаліст бере активну участь в процесі створення алгоритму підготовки людей з інвалідністю, розробці індивідуальної дорожньої карти, підборі необхідних установ і організацій, роботі з батьками.

Важливо, щоб в реалізацію місії були залучені ті батьки, які усвідомлено приймають свою відповідальність за результати реабілітації і підготовки дитини до самостійного життя. У свою чергу, фахівці соціальних служб та реабілітаційних центрів відповідальні за створення умов для отримання послуг і забезпечення взаємодії з іншими учасниками процесу: державними та медичними установами, громадськими організаціями та бізнесом. Кожен учасник процесу здатний внести свій вклад в розвиток дітей і молоді з інвалідністю для підготовки їх до незалежного життя і підвищення її якості.

ЦІННОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ ЗА НАПРЯМКОМ:

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ:

- фахівець відповідальний за якість наданої послуги;
- фахівець докладає всіх зусиль для формування у людини з інвалідністю відповідальності за своє життя;
- фахівець сприяє формуванню відповідальності батьків та інших членів сім'ї за виховання, розвиток і реабілітацію, задоволення потреб дитини з інвалідністю.

ІНКЛЮЗИВНЕ СУСПІЛЬСТВО:

(СУСПІЛЬСТВО РІВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ)

- ми сприяємо створенню умов рівних можливостей, незалежно від наявності або відсутності інвалідності;
- ми проводимо просвітницьку роботу з подолання стереотипів в суспільстві, в середовищі дітей і молоді з інвалідністю та їх батьків,
- формуємо інклюзивний простір і оптимістичний підхід.

ПОВАГА ДО ОСОБИСТОСТІ:

- ми поважаємо будь-яку особу, яка звернулася до нас за допомогою;
- ми керуємося принципом: спочатку дитина/людина, а потім інвалідність;
- ми реалізуємо в діяльності принцип участі/залучення.

КОМАНДНИЙ ПІДХІД:

- ми команда всередині системи;
- ми створюємо мультидисциплінарні команди для рішень проблем дітей, молоді та сімей, де один або більше членів люди з інвалідністю;
- ми взаємодіємо один з одним і відкриті до співпраці з усіма організаціями та структурами, які поділяють наші цінності.

Що таке філософія НЕЗАЛЕЖНОГО ЖИТТЯ людини з інвалідністю?

- У соціально-політичному значенні незалежне життя - це право людини бути невід'ємною частиною життя суспільства і брати активну участь в соціальних, політичних і економічних процесах, це свобода вибору і свобода доступу до житлових і громадських будинків, транспорту, засобів комунікації, страхуванню, праці й утворення. Незалежне життя - це можливість самому визначати і вибирати, приймати рішення і керувати життєвими ситуаціями.
- У філософському розумінні незалежне життя - це спосіб мислення, це психологічна орієнтація особистості, яка залежить від її взаємин з іншими особистостями, від фізичних можливостей, від навколишнього середовища і ступеня розвитку систем служб підтримки. Філософія незалежного життя орієнтує людину, що має інвалідність, на те, що він ставить перед собою такі ж завдання, як і будь-який інший член суспільства.

Філософія незалежного життя викладена в статті 19: Самостійний спосіб життя й залучення до місцевої спільноти. Конвенції про права людей з інвалідністю (ратифікована Законом України від 16.12.09 р. № 1767-VI):

Держави - учасниці цієї Конвенції визнають рівне право всіх людей з інвалідністю жити у звичайних місцях проживання, коли варіанти вибору є рівними з іншими людьми, і вживають ефективних і належних заходів для того, щоб сприяти повній реалізації особами з інвалідністю цього права та повному включенню й залученню їх до місцевої спільноти, зокрема забезпечуючи, щоб:

- а) особи з інвалідністю мали можливість вибирати нарівні з іншими людьми своє місце проживання й те, де й з ким проживати, і не були зобов'язані проживати в якихось визначених житлових умовах;
- б) особи з інвалідністю мали доступ до різного роду послуг, що надаються вдома, за місцем проживання, та інших допоміжних послуг на базі місцевої спільноти, зокрема персональної допомоги, необхідної для підтримки життя в місцевій спільноті й уключення до неї, а також для недопущення ізоляції або сегрегації від місцевої спільноти;
- с) послуги та об'єкти колективного користування, призначені для населення в цілому, були рівною мірою доступні для осіб з інвалідністю і відповідали їхнім потребам.

Нормалізація – це найбільш поширений вид адаптації серед людей з інвалідністю; сімей, де виховуються діти з інвалідністю.

Нормальний (звичайний) стан життя для будь-якої людини з інвалідністю включає:

- Нормальний (звичайний) режим дня (робота, відпочинок і вільний час). Можливість самому планувати свій день і змінювати режим дня за своїм бажанням. Можливість жити в одному місці, а працювати в іншому.
- Нормальний (звичайний) ритм тижня. Таке ж, як і у інших членів суспільства, чергування робочих і вихідних днів.
- Нормальний (звичайний) ритм року (свята і відпустка такі ж, як у інших людей).
- Нормальний (звичайний) розвиток життєвого циклу (дитинство, підлітковий вік, юність, зрілість і старість).
- Нормальну (звичайну) повагу і право на самовизначення.
- Нормальні (звичайні) для даної культури форми статевого виховання і життя.
- Нормальні (звичайні) для даної країни економічні форми і права.
- Нормальні (звичайні) для даного суспільства вимоги до навколишнього середовища і житловим стандартам.

Нормалізований стиль життя для батьків включає в себе:

- Батьки працюють.
- Діти отримують відповідну освіту за їх потребами.
- Мають доступ до адекватної медичної допомоги.
- Мають пристосоване житло.
- Налагоджені соціальні зв'язки з родичами та друзями.
- Є час для відпочинку.
- Є час для вільного відвідування загальних місць.
- Доходів у сім'ї, вистачає для підтримки прийнятого стилю життя.

Шість вимірів соціального включення:

- Бути прийнятим і визнаним в якості особистості.
- Мати особисті взаємини з сім'єю, друзями, знайомими.
- Бути включеним в дозвілля, відпочинок та інші суспільні заходи.
- Мати належне житло.
- Мати роботу.
- Мати формальну і неформальну підтримку.

На сьогоднішній день Всесвітня організація охорони здоров'я пропонує оцінювати якість життя відразу по декількох параметрах:

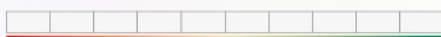
- **Фізичні:** енергійність, втома, фізичний дискомфорт, сон і відпочинок.
- **Психологічні:** самооцінка, концентрація, позитивні емоції, негативні переживання, мислення.
- **Ступінь незалежності:** повсякденна активність, працездатність, залежність від ліків і лікування.

- **Життя в суспільстві:** повсякденна активність, соціальні зв'язки, дружні зв'язки, суспільна значущість, професіоналізм.

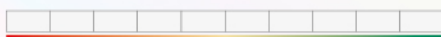
- **Навколишнє середовище:** житло і побут, безпека, дозвілля, доступність інформації екологія (клімат, забрудненість, густо населеність).

- **Духовність і особисті переконання.**

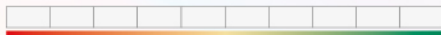
Фізичні

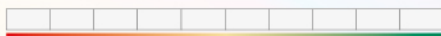
Психологічні

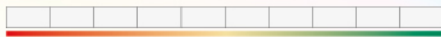
Ступінь незалежності

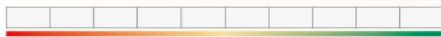
Життя в суспільстві

Навколишнє середовище

Духовність і особисті переконання

Підхід «На першому місці – людина»*

Розуміння того, що всі люди заслуговують на гідність та повагу, незважаючи на свої відмінності;

Віра у те, що люди з обмеженими можливостями можуть досягти свого повного потенціалу та максимально збільшити якість свого життя;

Допомога їм жити максимально повноцінним життям.

Бачити насамперед людину, а не того, кого визначають за інвалідністю. Зосередження уваги на спроможностях і потенціалі людини, а не на інвалідності. Навіть людина з найважчою формою інвалідності має почуття власної гідності, відчуття власного «я».

Підхід «на першому місці людина» включає в себе: мету, розширення внутрішніх сил та можливостей, залучення, незалежність, компетентність.

Що означає «На першому місці – людина»?

Мета:

- наявність цілей;
- відчуття того, що вони можуть зробити певний внесок;
- відчуття того, що їхнє життя має значення.

Залучення:

- залучення їх до сімейних, соціокультурних заходів;
- запитування їхньої думки щодо рішень, які можуть на них вплинути;
- докладання всіх зусиль для їхнього залучення замість ізоляції.

Компетентність:

- ґрунтування на здібностях, талантах, вміннях і внесках людини;
- зміна нашої власної перспективи, щоб бачити в них компетентних людей;
- допомога знайти їх сильні сторони.

Розширення внутрішніх сил та можливостей

- контроль над деякими варіантами вибору, які впливають на їхнє життя;
- здатність виражати себе;
- відчуття того, що до їхньої думки дослухаються і її цінують.

Незалежність:

- наявність навичок самостійно виконувати завдання;
- наявність необхідної підтримки для допомоги в навчанні;
- розвиток впевненості в собі, щоб спробувати нові речі.

Важливість підходу:

- він робить свій внесок у щастя і добробут людини;
- щастя і добробут зменшують стрес і небажану поведінку;
- дозволяє сім'ї підвищити якість власного життя;
- як наслідок, відбувається зближення сім'ї.

Спілкування та мова - взаємодія з людьми з важкими формами інвалідності:

**ВИХОДЬТЕ З ТОГО, ЩО ВСІ ЛЮДИ
ВМІЮТЬ СПІЛКУВАТИСЯ ТА РОЗУМІТИ.**

Окрім традиційного використання вербальної комунікації, існують також інші стилі спілкування:

Міміка, жести, рухи очима, тон, вирази голосом, поведінка.

Важливо навчитися спілкуватися та розуміти один одного.

Це все допоможе розвинути вміння здійснювати підхід «На першому місці – людина».

Спілкування та мова: взаємодія з людьми з важкими формами інвалідності:

- Завжди усвідомлюйте те, як ви говорите з людьми з інвалідністю і про них;
- Буквально ставте людину на перше місце;
- Описуючи людину з інвалідністю, використовуйте позитивну, коректну мову;
- Не говоріть про них так, ніби їх немає в кімнаті – залучайте їх;
- Слухайте, сприймайте їх серйозно і дійте відповідно до того, про що вони говорять;
- Будьте адвокатом. Прикладом для інших у спільноті.

Невербальне спілкування:

- Пам'ятайте - виходьте з того, що всі люди можуть спілкуватися;
- Говоріть з ними так, ніби вони можуть вас розуміти, тому що вони, мабуть, це можуть;
- Звертайте увагу на нюанси їхніх відповідей на запитання, особливо «так» або «ні»;
- Жести, міміка, вирази голосом;
- Дізнайтеся про засоби комунікації або створіть новий.

Етикет під час спілкування з людьми з важкими формами інвалідності.

ЗАГАЛЬНІ ПОРАДИ ЩОДО СПІЛКУВАННЯ З ЛЮДЬМИ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ:

- За можливості, уникайте відволікань;
- Будьте терплячими, дайте їм час відповісти і не закінчуйте їхні речення замість них;
- Переконайтеся, що вони розуміють вас, а ви розумієте їх;
- Якщо ви не розумієте щось з того, що каже людина, не вдавайте, що ви розумієте; Попросіть людину повторити те, що вона сказала, а потім повторіть це для неї;
- Якщо вербальне спілкування є складним, розгляньте можливість написання або використання малюнків як альтернативу;
- Якщо людина перебуває в інвалідному візку, намагайтеся говорити з нею на рівні очей;
- Поводьтеся з дорослими як з дорослими;
- Зрозумійте, з якими обмеженнями пов'язана їхня інвалідність та відповідно до цього адаптуйте ваше спілкування.

Реалізація підходу «На першому місці – людина».

Автономність та розширення внутрішніх можливостей:

- люди з важкими формами інвалідності часто майже не мають контролю над власним життям;
- існує безліч простих способів надати їм можливість отримати певну автономність;
- невеликі зміни можуть зробити велику різницю.

Наявність права голосу у своєму житті. Найпотужніший крок до автономності. Вибір:

- коли людина не може самостійно зробити вибір, вона відчуває себе безсилою;
- почуття безсилля призводить до безвиході, відчаю, відсутності зростання, самосвідомості, руйнування довіри та взаєморозуміння з піклувальником, це проявляються у поведінці – фрустрація, боротьба за владу;
- як це змушує почувати себе безсилим?
- як почувують себе люди з обмеженими можливостями без вибору у своєму житті?

Надання можливості отримати новий досвід, коли це можливо:

- коли вибір стає потужним поведінковим інструментом;
- пропонування вибору «або-або» у неперіоритетній діяльності;
- ти б хотів прийняти ванну зараз чи через п'ять хвилин?;
- ти б хотів спочатку причесати волосся чи почистити зуби?;
- після того як ти прибереш у своїй кімнаті, ти б хотів погратися на вулиці чи всередині?;
- ти б хотів поїсти о 16:30 чи 17:30?;
- ти надаєш перевагу крейді чи фломастерам, коли малюєш?;
- це дає дитині певний контроль над своїм середовищем;
- мотивує дитину до участі.

Необхідність для зростання. Варіанти замість вимог:

- скеровування у розвитку позитивної поведінки та прийнятті розумних рішень, не приймаючи рішення замість них;
- легко припустити, що ми знаємо їхні бажання та потреби краще за них;
- вони можуть робити такий вибір, який, на нашу думку, є поганим, недоречним для них;
- ми всі кожного дня робимо якийсь вибір, який для нас є «поганим»;
- коли ми можемо відмовитися від контролю?;
- коли ми можемо піти на компроміс?

Так само корисно для людини з важкими формами інвалідності. Симпатії - антипатії:

- дізнайтеся що їм подобається і не подобається;
- знаходьте способи включити речі, які їм подобаються, в їхнє повсякденне життя;
- чи є якась альтернатива, якщо їхні антипатії є необхідними?

Формування незалежності:

ЩО ВИ РОБИТЕ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ,
ПРО ЯКИХ ВИ КОЖЕН ДЕНЬ ПІКЛУЄТЕСЯ, З ТОГО,
ЩО ВОНИ МОЖУТЬ РОБИТИ САМОСТІЙНО ЧИ НАВЧИТИСЯ ЦЬОМУ?

Навчальні моменти - рівні підтримки:

ФІЗИЧНА
(ПОВНА/ЧАСТКОВА)

ЗРАЗКОВА
(ПОВНА/ЧАСТКОВА)

ЖЕСТОВА
(ПОВНА/ЧАСТКОВА)

ВЕРБАЛЬНА
(ПОВНА/ЧАСТКОВА)

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Прийоми та хитрощі формування незалежності:

- Дозволяйте їм якомога більше робити все самостійно, навіть якщо їм потрібна певна допомога.
- Дозволяйте їм зазнавати невдачі і вчитися на цьому. Чи можете ви пригадати випадки, коли ви зазнавали невдачі і вчилися на помилках?
- Немає нічого поганого в тому, якщо щось не ідеально.
- Будьте терплячими. Давайте їм стільки часу, скільки їм потрібно.
- Словесна похвала є потужним інструментом для заохочення до незалежності.

ДОПОМОГА ЛЮДЯМ У ТОМУ, ЩОБ ВОНИ МОГЛИ МАТИ БІЛЬШЕ КОНТРОЛЮ У СВОЄМУ ЖИТТІ, ДОЗВОЛЯЮЧИ ЇМ РОБИТИ ЩОСЬ САМОСТІЙНО ТА ПРИЙМАТИ ВЛАСНІ РІШЕННЯ, НАДИХАЄ ЇХ І СТВОРЮЄ ПОЧУТТЯ ГОРДОСТІ ТА ПОТРІБНОСТІ. ЗРЕШТОЮ, ЦЕ ВИВІЛЬНИТЬ БІЛЬШЕ ЧАСУ ТА РЕСУРСІВ ДЛЯ ПІКЛУВАЛЬНИКА.

Планування, орієнтоване на людину

- Виявлення того, що є справді важливим для людини та про неї.
- Позитивне бачення майбутнього, засноване на життєвих цілях, сильних сторонах, уподобаннях, бажаннях та інтересах людини.
- Зосередження уваги на тому, що людина може робити, а не на тому, що вона не може.
- Залучення самої людини та всіх, хто бере участь у догляді за нею.
- Чітке визначення поставлених цілей.
- Визначення підтримки, необхідної для досягнення бажаних результатів.
- Розробка стратегій подолання бар'єрів. Креативність.
- Реалізація плану.
- Збільшення можливостей для незалежності.
- Забезпечення вищої якості життя.

Усі люди заслуговують на гідність та повагу, незважаючи на свої відмінності

Якщо ми змінимо своє мислення та дії, враховуючи ці принципи, від цього виграють всі. Коли ми віримо в їхні вміння та заохочуємо їх, ми часто дивуємося тому, чого вони можуть досягти, і життю, до якого вони можуть доторкнутися.

Дотримання принципів підходу «На першому місці – людина» веде до майбутнього, в якому:

- Можливе публічне відстоювання прав.
- Можуть вноситись зміни до законів та нормативних актів.
- Можуть використовуватись державні ресурси та фінансування.

Поділ відповідальності важливе питання у відносинах отримувача послуг і спеціаліста:

ЗА ЩО ВІДПОВІДАЄ СПЕЦІАЛІСТ

- за свій професійний рівень і компетенції,
- за достовірність інформації, що надається отримувачу послуг,
- за аналіз того, що відбувається в процесі

взаємодії з отримувачем послуг і роботи,

- за дотримання часових меж,
- за дотримання основних правил і принципів надання соціальних і реабілітаційних послуг,
- за дотримання етичного кодексу спеціалістів із соціальної роботи і інших спеціальностей,
- за роз'яснення отримувачу послуг змісту своєї роботи з ним,
- за прояв власних емоцій, характерні реакції, за власну поведінку, усвідомлення власних потреб і глибшого розуміння себе,
- поважати незалежність іншої людини,
- вміння працювати самостійно і в команді,
- займатись власним здоров'ям, сім'єю, розвитком, мати власне життя

ЗА ЩО СПЕЦІАЛІСТ НЕ МОЖЕ ВІДПОВІДАТИ

- яким чином отримувач послуги буде розпоряджатися отриманою інформацією,
- за ті рішення, які приймає отримувач послуг,
- за ті почуття, які відчуває отримувач послуг

ЗА ЩО ВІДПОВІДАЄ ОТРИМУВАЧ ПОСЛУГИ

- це людина, яка наділена максимальними правами;
- за свої рішення, дії та їх наслідки;
- за свій розвиток і вибір життєвої позиції;
- за свою реакцію на події свого життя;
- за звернення за допомогою чи відмову від неї,
- за виконання угоди на отримання послуг і реалізації плану дій чи відмови від послуг;
- за повагу прав інших людей, які оточують,
- за конструктивне використання допомоги, емоцій, які переживає до/ під час / після роботи зі спеціалістом,
- за готовність переживати дискомфорт пов'язаний зі змінами,
- за виконання чи невиконання рекомендацій спеціаліста,
- за застосування нових знань і навичок отриманих під час послуги,
- досягання чи не досягання поставлених цілей допомоги

Тема відповідальності і її розмежування в соціальній роботі є важливою. Пов'язана з профілактикою вигорання спеціаліста; пов'язана з якістю надання соціальної послуги, її результату; профілактики непорозумінь чи невиправданих очікувань спеціаліста і отримувача послуги. Тема розмежування відповідальності при наданні соціальних чи реабілітаційних послуг, також, пов'язана з відносинами між отримувачем послуг і спеціалістом. Під час взаємодії між собою, вони можуть бути в трьох основних позиціях: «зверху», «знизу» і «на рівних».

ПОЗИЦІЯ СПЕЦІАЛІСТА «ЗВЕРХУ».

Це - найбільш поширена помилка серед фахівців соціальної сфери. З цієї позиції відбувається нав'язування своїх уявлень і своєї системи цінностей. Директивність спеціаліста в такій позиції призводить до виникнення у отримувача послуги відчуття тиску і навіть насильства. Обговорення аспектів проблеми замінюється трансляцією соціальних, етичних, моральних норм. Замість супроводу отримувача послуги при вирішенні його питань спеціаліст «підводить» його до «правильного» рішення. У такій ситуації у отримувача послуги або зростає опір і повністю втрачається довіра до фахівця і організації, або формується залежність від спеціаліста, розвивається відчуття власного безсилля: отримувач послуги повністю перекладає на плечі «всемогутнього» і «всезнаючого» фахівця всю відповідальність за вирішення проблеми.

ПОЗИЦІЯ СПЕЦІАЛІСТА «ЗНИЗУ».

Ця позиція спеціаліста робить неможливою співпрацю. Фахівця використовують з різними цілями. Професійна взаємодія в такій позиції абсолютно неефективна: у отримувача послуги немає довіри, у спеціаліста немає можливості вести рівний діалог.

ВЗАЄМОДІЯ НАДАВАЧА ПОСЛУГ І ОТРИМУВАЧА ПОСЛУГ «НА РІВНИХ».

Це - єдино можлива позиція в соціальній роботі. Вона передбачає довіру надавача послуги до сил і можливостей отримувача послуги, відповідальність отримувача послуги за свою долю в цілому і, зокрема, за вирішення своїх питань, прийняття інвалідності, самостійності і нормалізації життя, а також включає в себе відповідальність спеціаліста за свою професійну компетентність, за дотримання умов безпеки отримувача послуги і екологічної чистоти соціальної роботи.

Питання, які є хорошою перевіркою, чи дійсно фахівець на рівних взаємодіє з отримувачем послуги:

**Я хвилююсь, що не зможу вирішити
проблему отримувача послуги? Якщо так, значить:**

- я беру на себе відповідальність за долю отримувача послуги і стою «над» ним;
- я не вірю, що він здатний справлятися зі своїми питаннями, і збираюся робити це за нього;
- я не впевнений у своїй професійній компетентності, переживаю свою безпорадність і перебуваю «під» отримувачем послуги, незалежно від своєї поведінки;
- я думаю, ніби повинен знати все про все, і, отже, претендую на роль Бога.

**Чи готовий я значно перевищити час надання послуги
чи консультації для того, щоб якомога швидше вирішити
проблему отримувача? Якщо так, значить:**

- я занадто зацікавлений в участі в чужій проблемі і створюю співзалежні відносини;
- я використовую отримувача послуги для свого задоволення і перебуваю поза професійного простору;
- я не довіряю силам отримувача послуг і не вірю, що він може прожити без мене до наступної зустрічі;
- я – «над» отримувачем послуги і веду його, а не супроводжую в рішенні його проблем.

**Сумніваюся я в тому, що отримувач послуги може сам
прийти до потрібних висновків і розібратися в тому,
що для нього буде краще? Якщо так, то:**

- я вважаю, що знаю відповіді на всі випадки життя. Це означає, що я граю роль Бога в долі отримувача послуги, що я перебуваю «над» ним.

Чи відчуваю я нетерпіння або роздратування, коли отримувач послуги занадто повільно рухається до вирішення своєї проблеми, чи не намагаюся таємно або явно підказати йому вихід із скрутного положення? Якщо так, значить:

- я не приймаю особливостей особистості отримувача послуги, його індивідуальних звичок і труднощів у творінні змін і прийнятті рішень;
- я занадто тривожний і погано переношу ситуацію невизначеності і «втішаю» себе за рахунок отримувача послуг, а це значить, я користуюся отримувачем, і я – «над» ним.

Чи вважаю я, що отримувач послуги рухається в «неправильному» напрямку, що він приймає «невірне» рішення і робить «поганий» вибір? Якщо так, значить:

- я не поважаю цінностей отримувача послуг, не беру до уваги його здібності і пріоритети;
- я вважаю, ніби краще знаю, що «добре» і що «погано» для кожної людини, і я перебуваю «над» отримувачем.

Отримувачі послуг несвідомо прагнуть до того, щоб спеціаліст зайняв позицію «рятувальника». У той же час, ця позиція властива багатьом людям, які працюють в сфері допоміжних професій. Тому фахівцям треба добре знати свої особливості і те, як вони можуть проявлятися, щоб вчасно відчуті і керувати своєю готовністю вступити в співзалежні відносини.

МЕРЕЖА ЦЕНТРІВ СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ ДЛЯ СІМ'Ї, ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

Подільський район:

вул. Копилівська, 31
+38(044) 467-15-05
+38(063) 245-08-27

Святошинський район:

бул. А.Курбаса,
буд. 18г

Шевченківський район:

вул. Коперника, 10
+38(044) 489-55-55

Солом'янський район:

вул. М. Кривоноса, 21
+38(044) 243-75-26

Печерський район:

пров. Філатова, 3/1
+38(044) 529-42-30

Оболонський район:

вул. Йорданська,
буд. 7-г
+38(044) 426-87-75

Деснянський район:

ул. С. Лифаря, 8
+38(044)515-66-00

Дніпровський район:

бул. Перова, 56
+38(068) 441-95-65

Дарницький район:

вул. Харківське
шосе, 57
+38(044)563-05-32

Голосіївський район:

вул. Маричанська, 5
+38(044) 258-73-32

МЕРЕЖА ЦЕНТРІВ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ З ФУНКЦІОНАЛЬНИМИ ОБМЕЖЕННЯМИ

Дарницький район:

02068, м. Київ,
вул. Кошиця, 8
+38(044) 560-71-96

Деснянський район:

02156, м. Київ,
вул. Мілютенка, 10-а
+38(044) 513-15-67

Солом'янський район:

03061, м. Київ,
вул. Августина Волошина, 2
+38(044) 457-12-75

Оболонський район:

04211, м. Київ,
вул.Йорданська,7-г
+38(044) 419-94-79
+38(044) 464-75-44

Подільський район:

04423, м. Київ,
пр.Правди, 4,
+38(044) 222-77-25
+38(044) 222-39-32

МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР «НЕЗАЛЕЖНЕ ЖИТТЯ»

КИЇВСЬКОГО МІСЬКОГО ЦЕНТРУ СОЦІАЛЬНИХ СЛУЖБ ДЛЯ СІМ'Ї, ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ

📍 03057, м. Київ,
вул. О. ДОВЖЕНКА, 2

☎ +38 (044) 456-11-28

✉ KMCSSM@UKR.NET

МЕТОДИСТ:

ОСТРОЛУЦЬКА
ЛАРИСА ІВАНІВНА